До Токио и назад: пътеписи от Страната на изгряващото слънце

Част I.

Как са позиционирани в света Япония, Китай и Австралия? Може ли българите да извлекат полза от анализа на тяхната ситуация? Според мен определено да. Вижте защо в настоящата статия.

През октомври 2014 реших да си „подаря“ екскурзия до Токио, Япония. За българския читател това навярно е доста екзотична и непривична дестинация, но за един човек, който живее в Австралия, в този избор няма нищо необичайно. Най-близкият съсед на Австралия е азиатският континент. Всъщност, именно поради тази причина от самото създаване на Австралийската федерация през 1901 г. та чак до началото на 70-те години, австралийците са провеждали усилена политика на „бяла Австралия“. В онези години съвсем целенасочено се е поощрявала имиграцията на бели заселници от Европа, предимно от Великобритания. Държавата е заплащала билетите им за парахода и им е създавала възможно най-добри условия за живот при пристигането. В същото време, тя изкуствено е създавала всевъзможни юридически и законови пречки, за да сведе почти до нула имиграцията на азиатски преселници. Явно белите колонизатори съвсем ясно са виждали опасността да се превърнат в суровинен придатък на азиатския континент. Ако тогава не беше провеждана такава политика, Австралия щеше да бъде, така да се каже, „превзета отвътре“ от азиатски преселници и сега щеше да бъде един континент, населен предимно с азиатци.

Нещо подобно се случва в момента в България, където се вкарват напълно целенасочено хиляди „бежанци“ от арабски държави с мюсюлманско вероизповедание. На мислещия човек не може да не му направи впечатление, че макар в Сирия да живеят около 2 милиона християни, нито един от тях не е попаднал в „бежанската вълна“, внезапно заляла страната ни в последните години. Според полк. Николай Марков влизащите у нас, така наречени „бежанци“, са филтрирани и подбрани съвсем прецизно [6]. Те трябва да преминат над 1000 км. и да пресекат три граници преди да стигнат в България. Подобна операция не би могла да бъде извършена без знанието на турската държава и без съдействието на определени организации вътре в самата България. Така че, всички тези процеси са напълно управляеми, добре планирани и целенасочено изпълнявани.

Тези бежанци и техните деца след години ще получат гражданство и ще станат гласоподаватели. Ясно е, за кого ще гласуват те. Като прибавим към това и високата раждаемост на тези етноси, става ясно, че в момента се води политика на активна ислямизация на България. Това е една бомба със закъснител, която действително няма как един ден да не се взриви. Но у нас, за разлика от Австралия, през последните 10 години се прави всичко възможно да се разрушат самите устои на държавата ни. Натискът е изключително силен, както отвътре, така и отвън. Докато в Австралия в продължение на десетилетия се е провеждала точно обратната политика. Там англосаксонските заселници са укрепвали и продължават да укрепват правото си да владеят обширната австралийска земя и всички нейни ресурси. В наши дни естествено расовата принадлежност официално е отпаднала като критерий при подаване на заявление за имиграция. Но има основания да вярваме, че просто методите на работа на управляващите са станали по-фини, докато същността си е останала същата.

И така, по времето, когато официално се е водила политиката на „бяла Австралия“ (т.е. по-голямата част на XX век), на континента се заселват изключително много преселници от Великобритания, Ирландия, Шотландия, Малта, Италия и Гърция. Техните наследници в наши дни формират огромната част от бялото население на континента. По този начин и до днес Австралия си остава предимно „бяла“. Засега.

Иначе географски погледнато Австралия принадлежи много повече на Азия, отколкото на Европа. С всяка измината година това става все по-осезаемо. В последните десетилетия значително нараства броят на имигрантите от Азия. Например, според официалната статистика през 2011 г. в страната са живеели 2.4 милиона азиатци (т.е. 12% от общото население). Но понеже те се концентрират предимно в определени области, ръстът на азиатското население в тези конкретни области е значително по-висок. В определени големи райони на Сидни, като например Paramatta, Ryde, и South West, една трета от населението е с азиатски произход. В тези райони можете да се разхождате с часове, без да можете да чуете или да прочетете поне една дума на английски. За да може българският читател да си изгради представа за какво става въпрос, можем да направим следното сравнение. Един от вече споменатите квартали е Paramatta. В него живеят около 132,000 души. Това е почти толкова, колкото населението на всички микрорайони на столичния район Люлин взети заедно.

Фотография 1. Забързано ежедневие в Мелбърн [8].

Не само това, но и в икономическо отношение връзките на Австралия с азиатския континент стават все по-силни, и вече значително превъзхождат традиционните търговски партньори в лицето на Великобритания и САЩ. Общият търговски стокооборот на Австралия за 2013 г. е бил 647.4 милиарда долара. За сравнение може да се каже, че тази цифра е 10 пъти по-висока от българския показател, докато населението на Австралия е само 3 пъти по-многочислено от нашето. От този стокооборот само 69.8 милиарда се падат на американския континент (това са 10.8 %) [1]. Търговията с всички европейски страни взети заедно през 2013 г. е съставлявала 91.1 милиарда долара. С други думи търговията на Австралия с всички 28 страни от ЕС, плюс Русия е съставлявала едва 14.1% от общия търговски обмен на страната [2].

Затова пък стокооборотът със страните от източна Азия (в това число влизат само Япония, Китай, Корея и Тайван) заема огромния обем от общо 366.7 милиарда долара (или 56.6 % от общия стокооборот) [3]. Това би трябвало недвусмислено да говори нещо на непредубедения читател. Как така австралийците, които и до ден днешен официално се водят субекти на британската корона и се намират в силна зависимост от САЩ, внезапно заобичаха азиатските страни и по-специално „комунистически“ Китай?

Затова нека да видим нещата в историческа перспектива. За целта ще ни помогнат статистическите данни, които са публикувани на сайта на австралийското Министерство на външната търговия [7]. Резултатите съм сумирал в таблица 1. От нея се вижда, че в зората на основаването на Австралийската федерация (1901 г.) стокообменът между току-що създадената държава и държавата-майка (Великобритания) е съставлявал повече от половината от общия стокооборот на новосъздадената федерация. В онези години Австралия е била един вид ресурсен придатък на Англия. Това е нормалното състояние за една колония, която току-що е получила своята „независимост“. После съвместната търговия между Австралия и Великобритания започва постепенно да намалява и по времето на Втората световна война е вече само една трета от общия стокооборот.

По това време силно нараства влиянието на САЩ и стокообменът със задокеанската суперсила нараства почти три пъти в сравнение с началото на века. По този начин, по времето на Втората световна война стокообменът на Австралия вече се разделя поравно между двете стратегически важни за нея държави – една трета от търговския оборот се пада на Великобритания и една трета на САЩ. Това също е нормално. Естествено е две бивши английски колонии, каквито са САЩ и Австралия, да търгуват активно и взаимно да се подкрепят.

	1901	*1941-1942*	*1989 – 1990*	*2012-2013*
Великобритания	54.8%	30.9%	5.1%	2.4%
САЩ	10.1%	31.3%	17.8%	7.6%
Япония	0.4%	0.4%	22.6%	13.4%
Китай	0.3%	0.2%	2.4%	25.3%

Таблица 1. Търговски стокообмен на Австралия с основните ѝ икономически партньори за малко повече от един век, от основаването на Австралийската федерация през 1901 г. до сега [7].

След войната обаче положението коренно се променя. Япония, която до този момент практически не е играла никаква роля в търговския живот на Австралия, изведнъж става важен стратегически партньор. Само за няколко десетилетия стокооборотът с тази държава скача практически от нула до една четвърт от целия търговски обмен на Австралия. Не бива да забравяме, че след Втората световна война Япония се превръща в нещо като колония на САЩ. В качеството си на победена страна, тя е била принудена да се „американизира“ по възможно най-бързия начин. Съществена роля в този процес е играла Австралия. Бидейки нещо като по-малкия брат на Съединените Щати на австралийците е била възложена задачата да се заемат с Япония, докато в същото време САЩ са били твърде заети с икономическото заробване (чрез заеми) на Европа.

И така докато Щатите са провеждали в Европа своята икономическа, колонизаторска политика, останала в историята под наименованието „планът Маршал“, нещо много подобно се е разигравало в тихоокеанския регион между Австралия и Япония. Можем условно да го наречем „Австралийският план Маршал“. Макар, че подобен термин няма да срещнете в австралийските учебници по история, самите цифри на търговския стокообмен между двете държави го доказват.

В същото време ролята на Великобритания и САЩ във външната търговия на Австралия стабилно намалява с всяка измината година. През 90-те години търговията със страната-майка Великобритания става практически незначителна, а търговията със САЩ намалява наполовина в сравнение с военния период. Всичко това се извършва за сметка на увеличение на търговията с Япония, на която е отредена ролята да се превърне в нещо като мини-САЩ в Азиатския район. Това се прави естествено с цел да се противопостави Япония на Китай, както вече исторически това е било правено и преди.

Тоест разгръщат се едновременно два процеса. От една страна САЩ инвестират в следвоенна Европа и постепенно чрез икономически инструменти я превръщат в свой сателит. Така постепенно се стига до днешното тяхно творение, наречено „Европейски съюз“. В същото време на Австралия е възложена задачата да инвестира в Япония и да я превърне в нещо като свой сателит. От това полза имат и двете държави. Япония изкупува от Австралия минерални ресурси, които са ѝ така необходими за развитието на своята бързо развиваща се промишленост, а Австралия изкупува от Япония висококачествена и евтина промишлена продукция – машини, коли, електроника и т.н. В крайна сметка и двете държави стават по-силни икономически и политически. Понеже и двете водят силна про-американска политика, това значително усилва позициите на САЩ в региона. Така, в крайна сметка, се формират два силни блока в световен мащаб – от една страна се създава силен Европейски съюз, а от друга - силна Япония, подкрепена от Австралия. Целта несъмнено е една – да се окаже огромен натиск върху това, което е по средата, т.е. Русия!

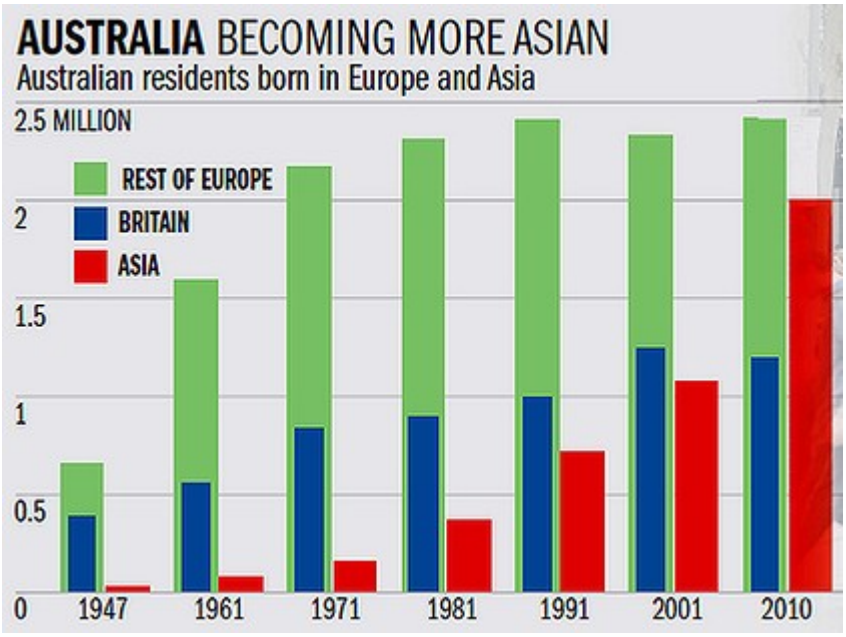

Фигура 1. „Австралия става все по-азиатска“. Брой на жителите, родени в Европа и в Азия. Със синьо са означени гражданите, родени във Великобритания, със зелено – тези, родени в други европейски страни. С червено са обозначени австралийците, родени в Азия [8].

Този план работи добре в продължение на много години, но лека-полека започва да дава засечки. Става така, че икономиката на Китай в последното десетилетие силно дръпва напред, което сериозно променя баланса на силите. Австралия е изправена пред дилемата: да продължи да изпълнява лоялно своите договорености пред САЩ и Япония или да грабне предоставените възможности в региона за супербързи печалби в отворилия се китайски пазар? Ако поеме по първия път, Австралия е наясно, че ще пропусне икономически печалби за милиарди долари и някой друг вместо нея бързо ще се настани в този пазар. От друга страна, инвестирайки в Китай, Австралия постепенно подронва установения световен ред и баланс на силите. И така какво правят те? На думи австралийците заявяват пълната си лоялност към САЩ и към Япония, но цифрите за търговския стокооборот рисуват друга картина. От тях става ясно, че те тихомълком отстъпват от първоначалния си ангажимент по отношение на Япония и лека-полека са се преориентирали към изключително доходния китайски пазар.

И така се стига до днешната ситуация, при която търговията с Великобритания е почти символична, тази със САЩ в процентно отношение се е върнала на нивото от началото на миналия век, а тази с Япония е намаляла почти наполовина. За сметка на това ръстът на търговията с Китай е скочил поне 10 пъти! Този скок е толкова голям (виж таблица 1), че австралийците от 2008 г. насам не публикуват пълни доклади за търговията си с Китай. Една голяма част от цифрите са засекретени, тъй като те представлявали „конфиденциална“, „търговска“ информация. Но все пак истината може да се извлече и от това, с което разполагаме.

Ако се задълбочим повече в цифрите, които са официално оповестени в интернет, става още по-интересно. От всичките страни в източно-азиатския регион, само две – Китай и Япония, се явяват основни търговски партньори на Австралия. Всички останали изпълняват само спомагателни функции. Показателно е, че лъвският пай от стокооборота принадлежи на Китай (150.9 милиарда), а обменът с втория основен търговски партньор – Япония, е наполовина по-малък (70.7 милиарда). И докато стокообменът между Австралия и Япония се понижава с по около 1% на година, в същото време през последните осем години търговията на Австралия с Китай расте годишно с астрономическия показател от средно над **24.2% на година** [7] (виж таблица 2).

година	*2005 г.*	*2006 г.*	*2007 г.*	*2008 г.*	*2009 г.*	*2010 г.*	*2011 г.*	*2012 г.*
Търговски оборот (млрд. $)	32.813	41.341	49.495	58.028	76.368	82.892	105.964	120.170
% увеличение спрямо предишната година	29.8%	25.9%	19.7%	17.2%	31.6%	8.54%	27.8%	13.4%
Среден ръст на година	24.2%							
Среден ръст на година в милиарди $	10.9 милиарда долара на година							

Таблица 2. Търговия на Австралия с Китай. Процент увеличение на търговския оборот, в сравнение с предишната година [7].

Стокооборотът между Австралия и Китай за последните осем години е нараснал четири пъти и вече съставлява една четвърт от стокооборота на австралийския континент. В момента Австралия и Китай обменят продукция за над 120 милиарда долара годишно. За сравнение това е два пъти повече от целия годишен търговски баланс на България. Точни цифри за нашата страна няма, тъй като в България вече повече от 20 години не съществува Министерство на външната търговия. Но се предполага, че целият износ-внос на България се движи в пределите на около 60 милиарда долара годишно.

Нарочно привеждам всички тези цифри тук, понеже новите международни реалности в света, в който живеем, говорят, че вече нищо друго освен икономическите интереси между страните не диктува политическите им взаимоотношения. След като традиционно „бялата“ Австралия преориентира една четвърт от търговията си в посока Китай, то от това не може да не следва, че ще настъпи определена промяна и в политическия курс на страната.

С две думи австралийските политици през последните години много бързо се преориентират, започват полека-лека да изоставят японския пазар и се насочват стремително да инвестират в китайския. Това е показателно за преориентацията на австралийските крупни компании на международно ниво и според мен е факт, заслужаващ особено внимание. Предполагам на всички вече е ясно, че в наши дни промените в икономиката непосредствено водят до промени в политиката. Вече предполагам не останаха никакви съмнения у здравомислещите хора, че политиците са просто едни кукли на конци, а самите конци се дърпат от крупния, олигархически бизнес. Така че, всъщност *„политика“* в тесния смисъл на думата в наши дни вече няма. Има само икономически интереси. А от посочените по-горе данни ясно се вижда, че крупният олигархически австралийски бизнес бързо се преориентира от Япония към Китай. Защо това е много важно и каква е връзката със случващото се в България? Според мен връзка определено има, тъй като всичко в света е взаимосвързано.

Сега в света съществуват два гигантски икономически блока. Единият е с център Вашингтон, а другият е с център Москва. Около тях гравитират множество държави. След падането на Берлинската стена през 1989 г. между отделните страни изчезнаха *идеологическите* различия. Вече престана да съществува разделението на *капиталистически* и на *социалистически* държави. Затова падането на стената е изключително емблематично, понеже символизира обединението на новия свят под егидата на един-единствен световен ред – ***капиталистическия***!

Повече по този въпрос можете да прочетете в статията ми „Противостоянието между Изтока и Запада. Каква ще е съдбата на българския политически елит?“ [4]

Но с падането на стената, противоречията между отделните страни не изчезнаха. Те просто се прехвърлиха в друга плоскост. Ако преди спорът между отделните блокове държави (Източния и Западния) беше *идеологически*, то сега той е изключително само *икономически*. Естествено, след падането на Берлинската стена западните държави имаха редица съществени преимущества. На първо място, в техни ръце беше съсредоточена една огромна част от международния капитал – под формата на реален капитал и деривати (производни на реалния капитал). А както е известно по правилата на играта на капитализма, краен победител се оказва почти винаги именно онзи, който пръв е успял да натрупа най-големия първоначален капитал. Всеки един човек, който някога е играл в играта „Монопол“, ще потвърди това.

Но Западът допусна една съществена грешка. В стремежа си за още по-бързо забогатяване, по времето на президента Роналд Рейгън, те започнаха да раздуват дериватите, за сметка на реалния капитал. Като прибавим към това и факта, че американският долар още от 1971 г. престана да бъде обезпечен с реално злато, се стигна до огромно раздуване на мнимото западно богатство. Започна ерата на безконтролното печатане на необезпечени с нищо хартиени долари и изнасянето им по цял свят. От Америка изтичаха хартиени долари, а в Америка се внасяха срещу тях реални богатства – злато, нефт, дървесина, човешки ресурси и т.н. И така цяла Америка живееше охолно на кредит в продължение на около 20 – 25 години. А поради това, че американците имаха монопол върху печатането на долари и притежаването на свързаните с тях деривати, се стигна до положението, че на хартия определени западни компании притежаваха колосални богатства, но в действителност държавата САЩ престана да бъде реална производствена сила.

В същото време в Китай започнаха да се развиват точно обратните процеси – китайците започнаха да натрупват златен резерв и да развиват с много ускорени темпове реалния си промишлен потенциал. Именно по този начин се стигна до съвременното положение, при което в „бедния“ Китай е съсредоточена една огромна част от световната производствена мощ, а в „богатите“ САЩ практически нищо не се произвежда. Богатството на САЩ е в голямата си част фиктивно. То се крие в деривати – сложно замислени финансови инструменти. Но каквото и да си говорим, това са всъщност цифрички, които се появяват на екрана на компютъра. А на български същото нещо се нарича „балон“, „пирамида“, „въздух под налягане“ или „мѝжи да те лажем“. А какво ще се случи с трилионите напечатани и изнесени зад граница хартиени долари, ако всички техни притежатели едновременно решат да си купят с тях нещо в Америка?

За никой не е тайна, че САЩ са затънали в огромен външен дълг. По официални данни той е 17 трилиона долара. Но според авторитетното списание „Форбс“, всъщност той е не по-малко от 127 трилиона долара [5]. Тоест, той е практически неизплатим. Дългът на САЩ многократно надхвърля реалното богатство, което страната притежава във вид на земя, фабрики, заводи, инфраструктура и човешки потенциал. И САЩ знаят това много добре. Затова те са подготвили свой план за действие. От доста години те влагат една голяма част от „електронните“ си пари и тези, които не спират да печатат, във въоръжение.

С парите си те също така финансират „цветни революции“, подкрепят едни диктатори и свалят от власт други. Това за тях се превърна в последните години в един много добър „бизнес“. От тези инсценирани революции Щатите извличат огромни печалби. Процесът е подобен на правенето на холивудски филм. Пише се сценарият, изчислява се предварително колко ще струва „филмът“,

след което се проектират приходите. После всичко се пуска в действие и ние седим и гледаме на екраните на телевизорите си как се развиват тези „филми“. Някъде избухва революция, другаде свалят от власт някакъв диктатор, а напоследък започнаха да ни развличат и с небивали досега, изключително резки промени във времето, които се случват интересно защо само когато и където трябва.

Критерият дали един диктатор е „добър“, или „лош“ е само един: доколко той обвързва икономиката на страната си с тази на Съединените Щати. Добрите диктатори търгуват само със САЩ и се превръщат в безропотни колонии. Лошите диктатори имат наглостта да търгуват и със страни, които гравитират около Москва (например Китай или другите страни от БРИКС). Това е достатъчен повод „лошият“ диктатор да бъде обявен за злодей, страната му да бъде заличена от политическата карта на света, а той самият да бъде обесен или оставен да бъде разкъсан на парчета от обезумялата тълпа. В последно време САЩ дотолкова се объркаха в собствените си критерии за „добро“ и „зло“, че нарекоха терористи същите тези групировки, които само преди година самите те финансираха и им заръчаха да се борят против режима в Сирия. Това направи силно впечатление на световната общественост, понеже още не беше изсъхнало мастилото, с което САЩ обявиха въоръжените от самите тях банди за бойци за свобода и независимост, но много скоро след това обявиха същите тези хора за „терористи“ и започнаха да ги бомбардират, без дори да си направят труда да получат одобрението на Консултативния съвет на ООН.

Всичко това показва, че управлението на света е попаднало в ръцете на определен западен елит, за който няма правни и морални норми. По всичко изглежда, че единственият критерий за добро и зло, който тези хора имат, са извличаните от тях печалби. Ако дадени действия носят определени суперпечалби, значи това е „добро“. Ако не, значи е „зло“. При това за тези хора явно няма значение колко хора умират, колко държави изчезват и колко човешки съдби се разрушават. Единственото важно нещо са печалбите и свързаната с това световна хегемония.

Тези хора смятат, че след като силата е в техните ръце (т.е. оръжието плюс правото да се разпореждат с „електронните“ и хартиените пари), то следователно те могат да си правят каквото си пожелаят в световен мащаб и няма кой да ги съди. Формално погледнато е така, но от езотерична гледна точка нещата стоят по друг начин. Това, което тези хора не отчитат, е движението на небесните тела (тоест, външно невидимото управление на народите и нациите). Напълно нормално е за един човек, който вярва само в материалния свят, да допуска грешката, че само материалните закони управляват живота му. Но за един човек, който отчита и други (невидими) фактори, нещата стоят по съвършено различен начин.

Всъщност същото късогледство се допуска и в битов план от хора, които не вярват във висши сили и се ръководят в ежедневието си изключително само от материалните закони. Рано или късно съдбата им разкрива грешката в техния мироглед. В глобален план се извършва абсолютно същият процес. Само че съвременните самопровъзгласили се „господари на света“, които заемат стратегически позиции отвъд океана, разполагат с прекалено много оръжие и „електронни“ пари. Така че за голямо съжаление, грешката в техния материалистичен мироглед не може да им бъде доказана по друг начин, освен чрез огромен световен катаклизъм. Затова пък след като той приключи, тази част от човечеството, която оцелее, ще има възможността да изживее следващите векове в мир и зачитане както на материалните, така и на духовните закони.

Но да се върнем на отношенията между Австралия, Япония и Китай. Те са показателни за това, какво се случва в световен план. Към западния лагер, начело със САЩ, принадлежат несъмнено и такива крупни икономики като тези на Европейския съюз (в частност Великобритания и

Германия), Сингапур, Япония и Австралия. Затова би трябвало стокооборотът между самите тези страни да е на изключително високо ниво. И действително така беше в продължение на много години, както се вижда от таблица 1, която приведохме по-горе.

От друга страна с идването на Владимир Путин на власт, икономическата мощ на Русия беше многократно усилена. В Москва се формира един мощен и конкурентоспособен олигархически център на икономически интереси. Постепенно той започна да образува ново пост-съветско икономическо пространство, в което се включиха Беларус и Казахстан, а на опашката чакат и други държави, които преди бяха републики в СССР. Очаква се и те да бъдат приети скоро в съюза. Този конгломерат започна интензивно да се сближава и с Китай. В последните години бяха подписани няколко стратегически партньорски споразумения между Москва и Пекин. Заформи се блокът БРИКС. В него влизат страните Русия, Бразилия, Индия, Китай и Южна Африка. Отличителна черта на съюза БРИКС е че в него влизат страните, които ***реално*** разполагат с огромна част от световните ресурси (а не с деривати). Те са разпределени основно така:

- Бразилия – колосална селскостопанска продукция;
- Русия – неизмерими минерални ресурси;
- Индия – практически неизчерпаеми човешки ресурси;
- Китай – най-мощната в света производствена база;
- Южноафриканската Република – огромно количество ценни природни ресурси;

Виждаме, че в това разпределение акцентът е поставен върху *реалните* притежания, а не върху някакви мними „електронни“ акции, деривати, облигации и прочие, с които международната финансова мафия си играе, за да умножава мнимото си виртуално богатство. И като прибавим към това, че Русия разполага с поне 1600 активни ядрени бойни глави, плюс останалото въоръжение, то става ясно, че със силите на новосформирания блок шега не бива. Да не говорим, че и Индия, и Китай са също ядрени държави. Никой не знае точния брой ядрени глави, притежавани от Китай, тъй като тази информация винаги е била засекретена.

Естествено, че така сложилата се обстановка не дава на американците и миг покой и именно този страх стои в основата на санкциите, наложени срещу Русия в последните години. Истинската причина няма нищо общо с политиката на Русия по отношение на Украйна. Истинската причина е желанието на САЩ да отслабят *икономически* Русия. Предполагам, на читателя не му е трудно да се досети, че санкции на Русия щяха да бъдат наложени, независимо от това каква политика провежда тази страна в Украйна. Повод винаги щеше да бъде намерен.

В така сложилата се обстановка американците изискват стриктно и безпрекословно подчинение от своите сателити и неоколониални територии. Затова Австралия например е поставена в доста сложно положение. От една страна, те са просто задължени да изпълняват всички нареждания, идващи от Вашингтон, а от друга се страхуват да не загубят икономическото си превъзходство, което имат в региона. И затова водят „двойна“ политика. От една страна изпращат войници и военни кораби в подкрепа на американските военни операции срещу така наречената Ислямска държава, но от друга страна, техните икономическите доклади недвусмислено говорят, че австралийците инвестират все повече и повече в Китай. А Китай е член на БРИКС!

За мен лично това означава, че някои от плъховете започват да напускат кораба. Значи корабът е на път да потъне. Очаква се „Титаник“, втора серия. Този път зрелището ще бъде грандиозно и ще се види и усети в цял свят. Французите казват: „Търсете жената“. Тоест, според тях, в основата на всяко едно престъпление е замесена жена. Тя рядко е замесена пряко в самото престъпление. Тя не го извършва. Тя стои встрани от него. Престъплението се извършва от мъжете около нея. Но техните мотиви са свързани с жената по някакъв начин. А ако трябва да перифразираме тази сентенция по отношение на съвременната политическа ситуация, бихме могли да кажем следното: „Търсете и проследявайте международните инвестиции“. Те ще ви доведат до всяко едно престъпление, което се извършва по света.

А сега две думи и за това какво общо има ставащото в Австралия с това, което се извършва в България. Ние сме част от същото политическо противостояние. Формално сме включени в Европейския съюз и следователно сме длъжни да гравитираме около Вашингтон, макар и по заобиколен начин. Това е нещо подобно на движението на Луната. Тя не гравитира директно около Слънцето. Тя гравитира около Земята. Но понеже Земята гравитира около Слънцето, то и Луната гравитира около него по една сложна орбита. Същото е положението в момента и с България. Каквито и сложни политически пируети да прави българският елит, той е принуден да гравитира в крайна сметка около американските интереси. Това е така, защото „европейски“ интереси в тесния смисъл на думата вече няма. Европа отдавна е продала своите собствени интереси и в момента е една голяма колония на САЩ. Това ясно започна да си личи напоследък особено след като бяха въведени санкциите срещу Русия.

Европа е съгласна да остане без ток и отопление или е съгласна да ги внася на три пъти по-високи цени от САЩ, само и само да угоди на задокеанските си повелители. България също е съгласна да остане в мрак и студ, само и само да угоди на „европейското“ законодателство, което забранява Южен поток. Но същото това законодателство разрешава Северен поток, за да не останат германците на тъмно и студено. Само Южен поток не отговарял на така наречения трети пакет от европейски изисквания. Този пакет, между впрочем, беше въведен в последната минута и визираше именно спирането на Южен поток. Утре, когато на европейците (чети „германците“) този пакет им стане икономически нецелесъобразен, те веднага ще си въведат четвърти пакет и пети пакет, пък и десети пакет, ако трябва, за да си прокарат техните собствени икономически интереси за наша сметка.

А ние стриктно изпълняваме указанията на Брюксел (чети „Вашингтон“) и ще си стоим на тъмно и студено, понеже сме страшно изпълнителен и съвестен народ. Само че такива други като нас вече не останаха. Вижте какво става с останалите страни в Източна Европа. Вижте дори какво става в бившите английски колонии (визирам Австралия).

Всички други си гонят икономическите интереси, само ние все още не сме се преориентирали да направим същото. Но австралийците вече го правят. Те, докато усмихнато развяват с ръка американското флагче, стъпка по стъпка, бавно, но сигурно се придвижват към Китай. Цифрите го показват. С други думи, те стъпка по стъпка се придвижват към източния икономически блок и отстъпват от западния. Тоест, те се придвижват към този блок, на когото принадлежи бъдещето. А ние, дето сме били и географски и исторически винаги част от него, сме превърнали България в едно разграбено и запустяло американско ранчо. Вижте в какво се превърна България за 25 години, така наречен „преход“. Той започна с американския план за разграбването на нашата държава, наречен „Ран-Ът“. Резултатите от него, предполагам, са вече очевидни за всички.

Всъщност, това беше и една от причините, поради която реших да посетя Япония. Мислех си, ето Япония е една страна, която от Втората световна война насам прави всичко възможно да подражава на САЩ във всяко едно отношение. Те изцяло прекроиха бита си, традициите си, културата си и начина си на живот, за да се превърнат в нещо като миниподобие на САЩ на азиатския континент. И успяха с цената на огромни усилия да постигнат това. Днес Япония е най-богатата азиатска страна. Но учудващо, търговията между Австралия и Япония стремглаво намалява, а тази между Австралия и Китай стремително се увеличава. Как стана така, че „бяла Австралия“ започна да загърбва традиционния си търговски партньор Япония, и изведнъж се оказа в такива изключително добри търговски отношения с „комунистически“ Китай?

Та в тази връзка реших да посетя Токио, за да видя с очите си, дали си е струвало усилията по преобразуването на страната. Защото, ако за българина преходът към капитализъм през последните 25 години се оказа толкова труден, то можем да си представим какво е коствало на японците да пречупят себе си, да загърбят целия си многовековен начин на живот, за да се превърнат днес в „американците на азиатския континент“. Тяхната култура първоначално е била толкова по-различна от американската, колкото е небето от земята. Освен това техният „преход“ продължава не 25 години, а вече почти два века. Той е започнал още през 1867 г. с идването на власт на император Мейджи. Именно той решава да отвори Япония за света и да я преобразува по западен образец. После „американизацията“ драстично се засилва след края на Втората световна война и става очевидна във всички сфери на живот след голямата икономическа криза от 1991 г. Интересно ми беше да узная на базата на техния опит, къде би се оказала България ако и ние, подобно на японците, решим доброволно да се превърнем в американска колония и започнем в абсолютно всичко да следваме безпрекословно западните разписания? Дали тогава качеството ни на живот би се подобрило? С две думи: щастливи ли са японците? Повече за това ще разкажа в следващата част на тази статия.

30 октомври 2014 г.

ПРЕПРАТКИ:

1. Australia’s Trade with the Americas. 2013. Final issue. Australian government. Department of Foreign Affairs and Trade. https://www.dfat.gov.au/publications/stats-pubs/Australia-trade-with-the-Americas-2013.pdf
2. Australia’s Trade with Europe (Including the European Union). 2013. Final issue. Australian government. Department of Foreign Affairs and Trade. https://www.dfat.gov.au/publications/stats-pubs/Australia-trade-with-Europe-2013.pdf
3. Australia’s Trade with East Asia. 2013. Final issue. Australian government. Department of Foreign Affairs and Trade. https://www.dfat.gov.au/publications/stats-pubs/Australia-trade-with-east-asia-2013.pdf
4. Противостоянието между Изтока и Запада. Каква ще е съдбата на българският политически елит. Статия от Любомир Червенков. http://lubomir.name/bg/html/eaeaa_ua_a_nuaaaoa_ia_aueaadne.html

5. You Think The Deficit Is Bad? Federal Unfunded Liabilities Exceed $127 Trillion by Vance Ginn http://www.forbes.com/sites/realspin/2014/01/17/you-think-the-deficit-is-bad-federal-unfunded-liabilities-exceed-127-trillion/

6. Полк. Николай Марков: Вкарват бомба в държавата, ще ни взривят дистанционно. http://www.faktor.bg/mnenia/intervyu/13277-polk-nikolay-markov-vkarvat-bomba-v-darzhavata-ste-ni-vzrivyat-distantzionno.html

7. Trade Time Series Data. Australian Government. Department of Foreign Affairs and Trade. http://www.dfat.gov.au/publications/stats-pubs/trade-time-series-data.html

8. Asian Migration a Tour de Force by Tim Colebach. 17 June 2011. http://www.theage.com.au/national/asian-migration-a-tour-de-force-20110616-1g62x.html